

— Πι, βεβαίως, φιλότη μου! . . . Είν' ένδυματά μου, πόνος ζωής, πανόληγον ελγίν ή νύκ καδ' ήν ήρραβόλεθμεν; . . .

— Άγαπής τώ παινήν 'ς τώ σχολίω, παιδί μου; — Νά παρτίω καί, μιά όχι καί τώ κάθωμαι . . .

Ο Γαλατιόστας.
— Δίνω τ' εύχρηστικόν έμ' τώ γυμν. σου, κύρ Γιάννη.
— Γιστί άρνατικί μήπως δίν άρπαζέ τή δουλειά; — Άκ' άνατίς τήν άρπαζέει παρά πολύ! . . .

Δός ήθοσάσ.
— Έγώ, φίλε μου, όταν κακώ έπι ακήνης παραθύμαι τέσον κοιά εις τώ πάθος, όσα τώ πάντα έπαρτίσται κείρι μου, καί αυτό τώ άκροτέριον.
— Ά, καί, τώ παρετήσται παλλάσις . . .

— Επάρτα, κυρ Γιάννη, έγω μιά χαρά . . . γιντάσου, ή Γιάννηρ μου βραβούτση 'ς τή έστίασις . . .
— Ναι, καταλαβούτω αότην τή χαρά, κυρ Κώ.

— Προήρχοντα εις τού κήπου μας, ειπεν ή Άκούτα. Μολ τώ στέλλον διά τήν έορτήν τών γενεθίων μου ήμερον, τες είνοντα εις τώ δάκτυλ άδωμον έτος.
Ο πρίγκηψ άυτων πρής ατήν ήβόλεν έν έθος, δέ τώ άδωμον καί έξόστεισε τήν καρδιόλγην του.

Άλλ' αλίαν άρχαλιότρησ τής ζωστήσ κόρης ετήσ έμαλαγί εις τώ φάλλε καί ή Βασιδέ ήρσις μέ τάρτακωφίς, δέσ ή σόνυς τών τών ήθελε μέ ήμικέστους οφθαλμούς, έλλ' έτι μεθόσις καί ήχρηστικόν ήν πρότηρον . . .

— Αί συγγράμη! ειπεν αίφνης ή Άκούτα, δίν ά έτις τών κάσις.

Αί συγγράμη, άναίκατη ή Άκούτα, άποσπίσσε βραίσις τής έκπαλιθόσις τήσ καί βίβουσα τώ άθος έπι τού έθόσιου, άφ ή Βλαδίμηρος άπεδούματε τήν λαμπήν κήνυν της.

Μετ' ήλθον έτις ή Βλαδίμηρος ετόρτασε ένός τής ήμάς τώ μεταβήσιν εις τήν λέσχην, όπου έσύχαζε έχούδ άπόρησ, άπέσπασε μετά θαυμασμού τήν ποικιλιήν άειών άκων, ής όσα τώ άρρηγούν χρώμα, όσα τήν λαμπήν, έλλ' όσα τώ μεταβήσιν έχις συναντίσσε ποτί.

Η λέσχ ήν ήτο πολύ εύχρηστος τήν έσφάνδρ έκείνη καί περί τήν ένδεικάντ ήράν ή πρίγκηψ ήτοιμάζετο ν' άποσπώρ καί πρής τούτο άπεκρίσατε ένά τών φίλων του, παρά τήν ήράν, ότε αίφνης εισήλθεν ήφηλός τις καί ετόρτασε κόρης μέ δισπαν μισοπών γενεθιά καί έπίσσι δασπίς όρδου. Ητις ή Βαρώσις Μέλσπερ.

— Καλή έσπέρα, Τυβίτσκι, ειπεν πρής τών πρίγκηψ. Δίν φάσις τίςόν. Τί γίνεσσι;

σταν' κ' ήμένα κέρσις βραβούτση τώ γουρούνι μου 'ς τήν Έσπία.

Εύχρηστος άναγγέλλομας ότι χάρην τής όρ' ήμίν άγγέλισσις άναβραβούσσε εισογήσις διά χερής τής έρτίμου ός ήλθόν Σερβόβλις άποκαθιόντρησ τού Ζαπτινού άποστέλεσται ήμίν γρ. έσπών (100) συνάδέντα έν τή Ζαπτινού έ' έρτίμου δού τινος Ζαπτινού. Έπίσης δίδασκαλός τις άναούσις άποστέλεσται ήμίν διά τών άυτών σκοπών γρ. έσκα (10).

ΑΠΛΟΣΙΣ

Είς τής έν τή προσηγορίης φύλλε άκροπτεσίσα εύχρηστίς ήμίν πρής τούς έρτίμους ήμίν συνερτάς προστήμεν θερμάς τάσις καί πρής τών λέων φίλων καί εύχαίσιων Ήσολογιστάτων Ήσκήριου κ. Π. Τράντων.

ΤΥΠΟΣ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΙΟΥ
Γαλατ', όδός Ηκλίου, ήμ. 12.

— Άλλά νομίζω ότι σάς ήλλοθ δίν φάσις βραβόν. Έγώ τώ έως πάντοτε.

— Ζήτε επαίνων εις όιας τής γυνάσις τού κήπου έκπαλιθόσσε ή βραβόν μέ πικρόν μεθόσιμα. Μόνον εις τήν ούσαν σας έν έπίση ποτί. Καί ή βαρώνις ποτί σίσι; ήρώτησεν ή φίλος τού πρίγκηψ Κραποσκι έν βραβόν.

— Δίν τήν είδα σίμερον άπίτησσε αούς γυνάσις άρρησική τήν μορφή. Έπρωσιμασίσι εις μίαν ήλιαν της. Έγώ βλ έβρίσθηκα εις τώ έθελόσσι μου. Τώρα είναι εις τών χορών . . . Καί έσπια νομίζω κανεις ρυμφοσώμας ότι ήρσις φασάδ . . .

Ο Κραποσκι μετά περιεργιάς έβλεπε τής έρτίμους τήσ τώ βραβόν, ότε τήσκα έχαρε φήμην πολυκή ήρατον. Ο πρίγκηψ ήτοιμάζετο ν' άποσπώρ ήτοιμάζετο ήρωσός, ότε αίφνης ήπαρτίσε τις τού έσπώσθεσ ήλθόν τούς τής τής κυρίως σερβόβλις εις μέρος μέλλων σκοπών έθρασε τώ χορών τού ήλεκτριεύ ποτί καί παράσσε λέσχην ζωσών άπάντων έσκαζέ ήν' αούτων. Τόν.

— Επρωστίσσε, ειπεν ή βαρώνις άποσπώμα τίνων τήν χερή πρής τών πρίγκηψ, έχτε καί έβώ καί συνήλασε λεπτός δέ τών έμείθων δακτύλων τού μέν άρρηγούστων τήκα τής Άκούτας άποκαίσιαν έπι τής χερής τού πρίγκηψ.

Ο Κραποσκι άώρησσε προμάρ, δούσ αδελίς κήλλων αούτω ήγνώρις τώ τήσεν σπώσθελον εις βραβόν τού πρίγκηψ καί τού βαρώνου.

(Έπιαται συνέχμα)
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Διευθυντά ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καί ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ
ΕΝ ΤΩ ΠΑΘΟΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΤΑΣ
ΕΝ ΤΩ ΚΑΡΤΑΙΣ ΟΥΚ ΕΙΣΙΝ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ
ΜΑΘΙΣΤΑΙ ΟΥΚ ΕΙΣΙΝ
ΕΤΕΡ. Ηρ. Μον. 14. 073-8

ΑΙ ΕΞΕΝΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ

Είς τας πλείστας τών παρ' ήμίν, ευλόφων οκογενειών άντικρησ έλλείψις πρής τών στοιχηλάτ πολιτισμόν θεωρείται ή μη συνκαταρτίθωσις υπό τών στεργν αυτών καί μιάς ευρωπαϊάς παιδαγωγού ή διδασκαλίσσεσ έπιτοργησιζόμενης τήν κοδών άνατοργήν τών τέκνων, ήτις έν τή άντιλήψι τών φιλοξενούτων αυτών ουδέν άλλο είναι ή ή έκμάθησ πάντοτε μέν τής γαλλικής, συγχρόσστα δέ καί τού τυπικού κλειδοκυμβόλου καί άλλης τινός γλώσσις.

Αί οκογενείαι αούται ως πρώτιστον έμα δέ καί ανώτατον όθρον τής άνατοργής τών τέκνων των θεωρούσι τώ ενά όμιλοθν γαλλικάς καί πρό τούτων παρ' αούταις

δών νά υποχωρήσσι πάσα άλλη διδασκαλία, πάν ήλικών συμφύρον καί πάσα πραγματική πρόδοσι τών τέκνων των.

Μέ τών κίνδυνον τού νά φανώμεν καί πάλιν φαναικά καί πεισιμόνας άποσπώμα τών πατρίων, τολμώμεν νά έκτιμώμεν δειόντως τήν αξίαν καί τήν αναγκαίότητα τών ευρωπαϊκών γλώσσιων, όσα αή' έτέρου έκ συνάτματος άποστέργωσι πάσαν άνεξαίρετως ευρωπαϊάν παιδαγωγόν, άν τινες, — οπανίσόστα όμως καί μόνον διά πολλής προσπαθίας έξερυσκόμεναι, — είναι πράγματι γυναίκες μετέχουσαι ήλικής καί κοινωνικής αξίας καί ύπεροχής.

Καί πρώτων ίνσ έξετάσωμεν τώ ζήτημα τών γλώσσιων: ότι αι κυριώτεροι τών ευρωπαϊκών γλώσσιων, ως ά.χ. ή γαλλική καί γερμανική, καί καλλόνων ευμοιροσθι καί πρακτικώς είναι χρήσιμοι καί εις αού-

τάς νεανίδας έπι, και εις φιλολογίας πλουσίας μυστοί το πνεύμα ην γένει εφείρει διανοητικούς όρβόλους διανοήσανον έπιτρέπονσαι την παρακολούθησιν όλης της σύγχρονης παιγωγίας κινήσεως, ταύτα πάντα δεν ζητούσι ν' άναρτέσωμεν. Έπιμένως δέ' ου το πνεύμα εν γένει και ανεξαρτήτως ειδικού προορισμού είναι επίκοινων και άφού η φιλολογία και η καθόλου ανάλυτις άρμόζει εξίσου καλώς εις την γυναίκα όσον και εις τόν άνδρα, ουδέν έπιτρέπει ν' αποκλείσωμεν τας γυναίκας από της εκμαθήσεως των ευρωπαϊκών γλωσσών και φιλολογιών.

Αλλά . . . ουδεις βεβαίως εκ των ευφρονούντων θ' άρνιθί, ουδ' άρνιθί ποτέ, ότι το τοιοῦτον άρσιον άληθώς και πλουσίον έπιστάσημα της εκπαίδευσως της Έλληνίδος παρθένου δεν πρόκειται βεβαίως να προηγηθί της στερεάς και άκλονήτου τών θεμελίων ιδρύσεως, και η τοιαύτη φιλόκαλος αλλά δαπανηρά πολυτέλεια της διανοητικής αστικής περιβολής δεν πρόκειται να προηγηθί τών στοιχειωθεστάτων και άπαραίτητων αναγκών περιδαιψμάτων. Αλλάς η Έλληνίς διά όμοιαν προς κοινών θώκων φέροντα ταυ πτερά και προς πάσι γενέσθαι ακατάλοιστον, ήτις άγοράς δι' ύπερέγκον τιμής λαμπράν μεταξίν και έξωμον έσθητα χοροῦ ποποικαίμενην διά τεχνικών άνθρώων, ένψ στερεάται και τοῦ άπλουτεστάτου οικιακού ένδύματος.

Τοιαύτη πράγματι θα είναι η σύγχρονος Έλληνίς, άν εις τήν άπλήστον εκμάθησιν της γαλλικής πρώτον, ειτα δε και τών ευρωπαϊκών γλωσσών, θυσίση το άναγκαστικόν και πολυμητότατον νοερόν κτήμα της, τόν άνεκτίμητον πνευματικόν ου πών αλλά και ήθικόν θησαυρόν, άν άποτελεί η εκμάθησις της ιδίας αστικής γλώσσας; φανόμενον ουχι πλέον συνηθέστατον, αλλά και τυπικώς σχεδόν άπαράειτον όσάκις, ως συνηθέστατα συμβαίνει, η Ερώπατια παιδαγωγός προσήλθη παρα

τη οικογενεία από της τρυφερωτάτης ηλικίας τών τέκνων, άνηλεώς και απλήστως άπιστεύουσα οῦτως ειπέιν τόν πολυμητότατον αυτών χρόνον διά τα μαθήματα ών παρακατούσαι διά εξετασώμενην αναγκαιότητα, και φειδωλώς και μετά χαρκεκόων γλισχρότητας μόνον παρέχουσα εις τόν διδάσκαλον όλιγίστος καθ' έδδομάδα ώρας διά το τάλαν, το δειδιωγμένον και άπόδελπτον έλληνικόν μάθημα.

Ός εκ τούτου συνηθέστατον τη άληθεία το λυπηρόν όση και τραγελαφικόν φανόμενον Έλληνίδων, ατινες όμοιοισαι έλληνιστι, μεταχειρίζονται πλείονας γαλλικός η ελληνικός λέξεις και γράφουσι γαλλιστί και ουχι έλληνιστι και τας άπλουστίας έπιστολάς αυτών διότι — φοβερών ειπέιν! — διότι άγνοουσι την πάτριον αυτών γλώσσαν! . . .

Αλλά εξετασώμεν ήδη και άλλο τι: άν άπλουτότι πράγματι αι οῦτως άναστρέφόμεναι Έλληνίδες παρθέναι, επίανθανόμεναι οῦτω της ιδίας αυτών γλώσσας, ανταλλάσσωσιν αστήν τουλάχιστον άντι της άσθησιν οίον τε πλήρους και φιλολογικής εκμαθήσεως της γαλλικής η άλλης γίνος τών ευρωπαϊκών γλωσσών;

Φεῦ! ου συτυχός και εις τουτο δεν εχόμεν ν' άναρτέσωμεν η έν ξηρόν και μόνότονον, έν άπλετιστικόν: « Όχι! » . . .

Αυστυχός η καθ' ήμέραν άμεσως πέτρα έβδωξεν ήμεις ότι άν δια τών ευρωπαϊκών διδασκαλισών ήτοι δυνατή η όσον οίον τε τελεία και φιλολογική τών ευρωπαϊκών γλωσσών εκμάθησις, τότε η κοινωνία ήμών, οῦσα πλήρης Έλληνίδων άμαθών της γλώσσας αυτών, θα ήτο συνήμα πλήρης γυναικών κατόχων έμβριθους γνώσεως και βάθειας μελέτης τών ευρωπαϊκών φιλολογιών. Και δεν λέγομεν πέν ότι και η βαθυτάτη αυτών γνώσις θα άδύνατό ποτε ν' άντισταθίση επαρκώς τήν στήρσην του πολυμητοτάτου, ως άνω έίπομεν, έφοδίου της πατρίας ήμών γλώσσας

και της ιερής έλληνοπροποίς άγωγής, ήτις, καλώς έννοουμένη, μόνη άποτελεί τήν άληθίη του ήθους ευγένειαν και τήν άριστοκρατίαν πνεύματος και καρδίας. Δεν λέγω τουτο, άπαγε! Αλλά λέγω μόνον ότι χείρόν τι και τούτου άκόμη το έπιπολάζον παρ' ήμιν οίκτηρόν κοινωνικόν θέαμα, τών άτυχών προιώντων της τοιαύτης άνατροφής, ήτοι τών έντελώς άκαταρτίστων και άνεργατίστων, τών έντελώς άμαθών Έλληνίδων, ατινες ουδέ τών έξων γλωσσών έχουσι τουλάχιστον έπαρκή τινα γνώσις, αλλά ψελλίζουσαι μόνον αυτάς; όμοιουσιν κίχρωώς και πρακτικώς έν τη κοινή και ταπεινή όμιλίη, αλλά σφάλαι σιγήν ήχθών ουδής ως η συνδιόλεξις άρθή εις ύψηλοτέρας και πολυπλοκατέρας παρ' έννοίας. Τουτο είναι ο δλος καρδίας, άν αι Έλληνίδες καρπούνται εκ της πολυετούς και τυραννικώτατης διδασκαλίας τών ξένων παιδαγωγών. Αλλά και πώς ουχι; πώς θα ηναρτίσωσι γλώσσαν άφού ιδίας παρ' αυτών δεν έλαβον; Μήπως τουτο δεν άποτελεί την κυριωτέταν ίπυτηχάν ουχι πλέον της εγκυκλοπαιδικής και γλωσσικής διδασκαλίας, άλλ' αυτής της στοιχειώσεως πνευματικής του άνθρώπινου όντος άναπτύξεως;

Αλλά και πώς θ' άποκτάσσει τοιαύτας; μήπως κατά το πλείστον αι γυναίκες αυται προσοῦσι τινα τών κανόνων της παιδαγωγικής ους ειπε διότι παντελώς τούς άγνοουσι, ειτε διότι βλέπουσιν ήμεις πάντως και στερεοτύπως προθύμως να θαυμάσωμεν πών ότι πρῶτουσι—καθ' ο μη Έλληνίδες,—άβήγουσι να κοιμώνται βαθί και αδιατάρακτον ύπνον κατά την διδασκαλίαν τών τέκνων ήμών; . . .

(το τέλος τοῦ προαιγί)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Ψαδέωτος τός θερωτός ήμών ευχαριστίας άπονένομεν εις τόν ιερολογιώτατον κύριον Π. Τράντον, ιεροκήρυκα και εις τόν έλλόγιμον κύριον Σωκρ.

Σαρωθαξιδάβαν, καθηγητη της γαλλικής εν τη εν Χάλκη Έμπορικη Σχολη, ών τα όνόματα παρελείθησαν δυστυχώς εκ παραδρομής εκ του α' φύλλου του Α'. Έτους της «Βοσπορίδος».

ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ
ΤΟΥ ΕΝ ΕΜΠΡΟΗ:
ΠΑΝΙΩΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ήμετέρα πόλις και το γυναικίον γολον έξόχως τιμάται εν τῷ προώκῳ της άισθητικής και άρχινοτετέρας ήμών άκαουσίος άγγρηλιας Α. Πρεβεζιωτου δια τῷ θαυρας άπονομήθετος αυῆ άριστην σπαρτόν εν τῷ κυριωτῳ θαυασίματι του Πανιωνίου Συλλόγου Σμυρνης υπό Έλ. Γαρολιανῳ, οῦτεως άκοιλοῦσιν οῦθετίας εις φιλολογικά ζητήματα.

Βεβαίως το όνομα της πράγματι διακεκρμένης ταυτης λογίας είναι άφύγιστον ουχι μόνον εις τα σενά ήμών ήμα, άλλ' η και παρ' άπαν το έλλην. άθροισον ως έξόχως διακρήστον εν τη ποιήσει και τη λογογραφίη, διότι ουχι μόνον άρχικώς δια των εν τη Βοσπορίδι περιμασθεύων κερτίων άθρων, αυτα έκδοσαν αυῆ την γαυηνην έκτείνου, άπέκτεινε σήμη άρρογράφου ουχι συνήθους, άλλ' η και άπο πολλοῦ εις της παιδείας εις ηλικίας της άνθραξις άπειρ δια τών πλείστον καλλιτεχνικών αυῆς ποιητικών ήθρων ως και δια πολλών άλλων δημοσευμάτων, κατέκτεινε διακρηπῆ θῶαν εν τη συγχρόνῳ μελολογία μας.

Αλλ' η το πρώτον ζήη εις γενάση παρ' ήμιν παρεχόμενη αυῆ διακρηπῆ και τιμη προσθεύει μίαν εν άρτην εις της άνατης της μοσεγραφικῆς ποιητικής.

Όθιν ήχαριστίας αναγγίλοιεν τόν άπονομήθετον αυῆ Έκαυον εις τούς άναγνώστες της Βοσπορίδος, εις ην οῦτος ιθαίλωμαν περιπέτει τιμάη.

Τῷ εδύραστον άγγελῳ έρρώθη εις το Ήραστον της Βοσπορίδος την παρελθούσαν άσπασίαν πρῶτῳ δια τη λογαρημιατος του Πανιωνίου

κς ἐχάρηες καὶ μαθηματικῆς ἱσορροπίας καὶ ἠυερωθίας τοῦ ἔργου εἰς τὸν γέννησι θαυμασίων τὸν ἔκτατον μνήμονα, ἐν καὶ πλιν συγγαρμένη ἀπὸ καρδίας.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΙΑ

- Ἐούρις εἶσι εἰς τὴν ἐπιτυχίαν ἄχρωστοι Μήλων ἔγω σπουδάζον πύσσας ;
- . . . Δὲ εἰ γυροῦσαι ἴσως ;
- Ὅχι ἔββαλα ;
- Ἄ, τίτι πιστεύω.

Ὅδὸν μέλλον ἔχοντος τῆς θαλασσίας τοῦ χρόνου, ἔλεγεν φίλοισί τινι. Ὅθως δὲ ἤμ' ἐν ἕκτον θάρσει ἔβηκασι δευτερογενεῶς ὅταν ἔγω ἐπιγυνομαιοῦνέσκον· θαλακί πέλας ἀνατή, ἰοιολί' ἰλόγῳ ἀπερριπτόμαί ἐν λατινῶν, καὶ θαλακί τὸ ἐπὶ αὐτῶν ἤμιστον ὄραν δταν ἤ γυναικὶ μου βάλῃ τὸ κεφάλυ τοῦ !...

Νέα Σατωικη.

—Τί ; Εἰς ἀδελφίμουτα σὶὰν δὸν θηλόβι ἔαρως ; ..

θαλακίμας κληγῆς. Ἡ ἄρατος ἴσο φλορὰ εἰς τὴ ἕβος. — Βουδον, εἶπεν, ἔμψ' ἡ ἱατρὸς ἀπέμεισε λαθραίας δὸς δόξαμα, ἀρῆγομαι εἰς τὴν τιμὴν μου εἰς μόνον τὴν γυναικῶν μου καὶ τὴν Ἄνοῦτα εἶδω ὀφθαλμοῦν . . . Κροποτεία, φίλε μου . . . Φρόνισσε νὰ μὴ μῦθου εἰ ποτε . . . ἢ φημιτὴ αὐτοῦς μου . . . ἢ Βουσιμῆς Ἄνοῦτα . . .

Ἡ θαλακία μου ἀπεκρίσεως ἡδέως τὸ φρικώδες ὄραμα, ὅπερ τὴν καὶ ἐστὶν ἔχον. Ἀλλ' οὐτε ἀετὶ οὐτε ἢ ἄνοῦτα ἐμῶν ποτὶ ὄφισον πρῶτον μου εἰσὶν εἰς αὐτὴ ἢ ἀποφύξασθαι ἐπὶ. Ἀμφοτέρωθεν ἐβίωσαν θαλάκῃ τανὸν πύσσας καὶ ἰατροῦς ἀπὸ ἐπισκεψάσθαι εἰς τὸ κελευστέλιν μέγιστον, ἔσω θῆσι μόνῃ ἢ Ἄνοῦτα ἐδελκντο νὰ παραμυθῶ καὶ ἀνατροχιστῶ τὴν ἀελλώδη ἕβρα. Ἦτις εἶχε πρῆγμα ὑπερβολικῶς ἀμάρτυρι τὸν ὀφθαλμὸν τῆς ἀλλ' ἢ ἦτις ἤβλη ἀλήθη παρηγορία ἐκ τῆς παρηγορίας τῆς καρδίας κήρης καὶ ἀνατρετὸν τῆς ὄψης ἐνταῦθα αὐτῆς. Ὅσοι λόγους ἔβαν ἐγίναντο περὶ νεκροσεύας τῆς Ἄνοῦτας.

Εἰς ταῦτα τὴν θύσαν ἢ ἀρηγῆσασα, ἰγνώστῃ ἔκ δασ τὸ μαμαθῆσασα τὴν τῆρας, δὲν ἔκ ἱστορῆσι ποσι. Ἡ Ἄνοῦτα ἐβίωτο θαλακίμας, εἰματα δὲ ἐνομακί θαλακίμας, καὶ αὐτὴ τὴν εἴρησι εἰς γάμον, ἔσω εἰς οὐθῆματα ἢ εἰς πελομαθὸν πρὸς τὴν θάλακῃ τῆς προκίμας; ἢτις εἶπετε γνωστῆ.

V

Ἡ ἔνωσις, ἢτις εἰς ἄλλῶν τὸ εἰσεσθῆ εἰς τῆς Ἄνοῦτας, ὁμῆδὸν ἐκραιμῆσας ἱεροὴ καὶ ἐπελλώδης.

αὶ καλὰ . . . τὸ λοιπὸν εἰς παρομοίας περιστάσεις θά βροντῆσι νὰ ἔγω ἔνα κέδον νερόν διὰ νὰ εἰς παρηγορία...

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

Εἰς τὴν θαλακίμασασαν καὶ εὐνομηταίης σῆμῆς ἀπολλόσασα ἱατροῦ τῆς θαλακίμας πρῶτος κ. Ἀλ. Κωνσταντίνου διακίμασασα τὴν σῆμῆς μου κίμασασασα εἰς ἐνωμητῶν κίμασασα δὲ ὁδοῦς ἀπορομῆς ἢ ἐναγοῦσας βίβρος 14 κίμασασα καρὰ ἀπὸ 5 ἡμῶν μηνῶν ἐν ἀετῆ, ἀπερὶ δὲ θαλακίμας τὴν θαλακίμασασαν καὶ εἶπον ἀνομητῶσασαν μου, διὰ τὸν βρῆμῶν τῆς ἐκδοῦς ἀβροῦσας ἄλλως τε ἀνατορῆ πύσσας ἔαραςαν πρὸ τοῦ μαμαθῆσας τῆς παρηγορίας μου εὐνομητῆς ὑπὸ τοῦ ἀλῆθῆς ἔβηκον τούτου μῆσασα τῆς φιλοφροσύνης καὶ ἱερέως ἐμπεπῆσας. Ἐπίσης δὲ ἐμῶν τῶν ἱεροῦς ἐνωμητῆσασαν μου εἰς τοὺς ἀναβροῦς συμπαρηγορῆσασαν ἀετῆ ἐπίσης εἰρημῶν τῆς πελομαθῆς ἱατροῦς κ. Δ. Γραμμοῦσασαν καὶ Γραμμοῦσασαν.

ΙΟΦ. Δ. ΒΑΛΤΙΝΣ

ΤΥΠΟΙΣ Ν. Γ. ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ
Γαλατῶ, ἔθως Ἠλοῦρ, ἀρ. 12.

Ἄπὸ τοῦ Μᾶλου καὶ ἀρῆς δὲ καρῶν δὲ ἐκαστος νὰ βροντῆ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ αἱ ἀπερῆσαι νὰ ἱατροῦσασαν εἰς τὸν ἔβηκον.

Ἡ κυριακὴ τῆς Πρωτοσῆς, ἡμεῖρα βραμῆσασαν παρηγορίας ἐν Ρωσῆς, ἴσο πελομαθῆ ἡμέρας, ἴσον θελλῶδης καὶ ἀρομακῆς. Ὁ Ἰβῶν εἶχεν ἔλθει εἰς Βελῆδον ἵνα παρασθῆ εἰς τὴν παρηγορία ἐμῶν κίμασασαν κίματα ἐν τῆ νυκτῇ, δὲ ἢ ἀρηγῆσασαν εἴη κίμασασαν ἔκτῃ ἰδίας δεικῶσας. Περὶ τῆς ἔνωσῆς ὄραν τῆς πρῶσας ἢ κίμασασαν τοῦ ναοῦ συνφῆσασαν ἐν ἀετῆ ταῦτα εἶρησασαν, ὥστε εἰδὼς κίματα ἀπὸ τοῦ θηλόβι δὲ θῆ ἔβηκοντὸ νὰ φλορῆ κατὰ τῆς.

Κατ' ἔρω σταγῶν ἢ ἀρηγῆσασαν μετὰ τῆς Ἄνοῦτας θεσι τὸν πύσσας ἀετῆ τῆς εἴρως τοῦ ναοῦ ἐπέλα ἀρηγῆσασαν καὶ ἀνομητῶσασαν ἔαραςαν. Ἡ γῆ ἔαραςαν ὑπὸ τῆς πύσσας τῆς, οἱ κίμασασαν ἔβηκον ἀνομητῆσασαν καὶ ἀρηγῆσασαν κίμασασαν κίμασασαν φλορῆ κατὰ τὸν ναόν, εἴψη εἴρησασαν ἴσο κίμασασαν πρὸς ἀνομητῶσασαν ἔαραςαν ἔκασασαν τὸν ναόν καὶ οἱ ἀλλοπύλληλῳ φλορῶσασαν τὸν κίμασασαν τῆς ἀετῆ.

— Ὁ θῆς νὰ μεκ φλορῆσασαν εἴσαν ὁ Ἰβῶν ἀνομητῆσασαν κίμασασαν κίμασασαν καὶ ἀνομητῆσασαν τῆς κυριακῆσασαν.

(Ἐκτατος ἀνομητῆσασαν)
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

Η Α. Θ. Μ. Ο ΠΑΤΡΙΩΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΙΜΩΝ Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΣ

«Ὅτι πύσσας τῆς Χείρας τοῦ Μοῦσας συγκιμασασαν ἠέρισαν ἀνομητῆσασαν». Ἔφ. Ἡρ. Μαυ. Ι. ε. 673—8

ΑΙ ΕΣΤΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ
(Συνείρεια ἰσο ἀρ. 3)

Ἐν αἰώνιον cours litteraire, καὶ θαλακίμας τὸ μὸς τῆς ἱδίας αὐτῶν ἐνωμητῆς ἱστορίας, εἶτε ἢ γαλλικῆ εἶναι αὐτῆ, εἶτε ἢ ἀγλλικῆ, εἶτε ἢ ὀλλανδικῆ ἢ ἔβελτικῆ (!!!) δὲβεται πρὸς ἀποστέθισαν εἰς κοροσῆσασαν πρυφρωτῆσασαν καὶ ἀνομητῆσασαν εἰ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Μιλῆδου ἢ Περικλέους.

Καὶ ἀκούει τις τὸ ἀνομητῆ ταῦτα θῆματα τῆς ἀκαταλόγιστου ἡμῶν ἐνωμητῆς φελίχοντα μετ' ἀπελοπιστικῶν μηχανισμοῦ καὶ εἰδησῆ τῶν ἀνομητῆσασαν χωρῆς—ὄς εἶν' ἐπόμῶν, — νὰ ἐνωμητῆ ἀέξιν, τὴν ἱστορία τὸν βασίλῶσας Ἀλέξῆτον ἢ τῶς γίνας τῆς βασίλῶσας Ματῆλῶσας ἢ τὸν ἀρηγῆσασαν τῶν στρατευμάτων τοῦ δεινῶς ἢ δεινῶς ἀνομητῆ τῶν Βερτιγετόρηγ. Ταῦτα πάντα ἀνομητῆσασαν ὑπὸ παρηγορίας καὶ ἀπορομῆσασαν γεωργῆσασαν τῆς οἱσασαν ποτε πατρίδος τῆς παιδῆσασαν γωγῆ μετὰ τῶς μεθοριακῶν γραμμῆ καὶ τῶς οἱσασαν ὀρομηκῶς διακλωδῶσασαν καὶ τῶς χιλιάσας